

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: D. T. N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty č.p. 234, 739 51 Vyšní Lhoty
právně zastoupen Mgr. Alicí Jeziorskou, advokátkou
sídlem Svornosti 86/2, Havířov

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.9. 2024, č. j. OAM-1172/VL-VL12-HA15-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Alici Jeziorské, advokátce, sídlem Svornosti 86/2, Havířov, se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 4 114 Kč, která jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona číslo 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

II. Skutková zjištění vycházející z obsah správního spisu

2. Žalobce podal dne 3. 9. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jedná se o jeho první žádost. Dne 5. 9. 2024 byl žalobce tzv. přezajištěn dle § 46 a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
3. Podání žádosti předcházelo rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 2. 9. 2024 na dobu tří let. Žalobce byl téhož dne cizineckou policií zajištěn z důvodu nebezpečí maření či ztížení rozhodnutí o správním vyhoštění. V průběhu správního řízení žalobce mj. uváděl, že ze země původu odcestoval za prací: nejprve do Rumunska, následně do České republiky. Pripustil rovněž neoprávněnost pobytu na území České republiky.
4. Žalobce poskytl dne 9. 9. 2024 údaje ke své žádosti o mezinárodní ochranu. Je bez náboženského přesvědčení, apolitický, ženatý, ve Vietnamu má tři děti. Zemi původu opustil v roce 2020, cestoval letecky do Rumunska. V Rumunsku pobýval asi týden, poté kamionem přicestoval do České republiky. Platnost jeho pracovního povolení skončila v květnu 2022. Je zdravý, nemá žádné zdravotní problémy. Nikdy nebyl trestně stíhán či odsouzen. O mezinárodní ochranu žádá, neboť chce v České republice zůstat a vydělat peníze za účelem výživy své rodiny; je hlavním zdrojem jejich příjmů. Ve Vietnamu pracoval v tesařství, peníze prodělal, má tam dluhy. Do Evropy odjel, aby mohl pomáhat rodině a splácet dluhy. Jiné důvody nemá.
5. Téhož dne žalobce při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu za přítomnosti tlumočníka z jazyka vietnamského zopakoval informace poskytnuté v žádosti o mezinárodní ochranu. Upřesnil, že má dluhy u fyzické osoby. Ve Vietnamu je těžké najít práci. Platy jsou nízké.
6. Jako podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný použil mj. zprávu o Vietnamu týkající se bezpečnostní a politické situace v zemi ze dne 4. 6. 2024, zohledňující stav k červnu 2024.
7. Ve správním spise je též žurnalizovaný opis z evidence rejstříku trestů žalobce bez záznamu.
8. Žalobce se s podklady rozhodnutí osobně seznámil za přítomnosti tlumočníka. Nenavrhl žádné doplnění podkladů a neuvedl další informace ke své žádosti.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že žalobce odmítá svůj návrat do Vietnamu toliko z ekonomických důvodů. Ze země původu vycestoval za prací: nejprve do Rumunska a poté do České republiky. V České republice chce zůstat a vydělávat peníze, neboť má ve vlasti finanční potíže. Jiné okolnosti svědčící pro skutečnost, že by byl ve vlasti pronásledován z důvodů předpokládaných v § 12 zákona o azylu nebo že by mu ve Vietnamu

hrozila újma dle § 14a zákona o azylu neuvedl. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu proto žalovaný vyhodnotil jako zjevně nedůvodnou.

III. Obsah žaloby

10. Proti zamítavému rozhodnutí brojí žalobce včasnou žalobu, v níž navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
11. Namítá absenci komplexnějšího pojetí žalobcovy situace a formalizované posouzení jeho azylového příběhu. Zdůrazňuje nemožnost začlenění se do společnosti v případě návratu do Vietnamu a nedostatečný sociální systém v zemi původu žalobce. Dle žalobce žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Napadené rozhodnutí vnímá rovněž jako nepřezkoumatelné. Na podporu svých tvrzení cituje informace z obecně dostupných zdrojů a poukazuje jimi na ekonomickou krizi ve Vietnamu, rozdíl mezi soukromými a bankovními věřiteli, existenci dluhové spirály, širokou dostupnost nelicencovaných subjektů, kteří poskytují úvěry a nepoučenost spotřebitelů. Uvádí, že ve Vietnamu jsou rodiny vystaveny pronásledování, vydírání a v extrémních případech i fyzickému násilí ze strany věřitelů v případě nemožnosti splácet. Žalobce tvrdí, že jeho obava z věřitelů v území původu je důvodná a žalovaný ji nevzal v úvahu.
12. Dle žalobce žalovaný nedostatečně odůvodnil naplnění podmínek předpokládaných § 16 odst. 1 zákona o azylu.
13. Žalobce je dále přesvědčen, že naplňuje podmínky minimálně pro udělení humanitárního azylu. Existenční krize se nedotýká jen jeho, ale celé jeho rodiny.

IV. Stanovisko žalovaného

14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření odkázal na obsah spisu a napadeného rozhodnutí s tím, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou pouze ekonomické důvody.
15. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu řízení uváděl pouze ekonomické důvody. Dodal, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není ani zhoršená ekonomická situace v zemi původu a s tím související ztížené životní podmínky. Poukázal na souvztažnou judikaturu. Žalobce měl možnost uvést všechny důvody své žádosti; měl též možnost seznámit se s obsahem správního spisu, vyjádřit se ke shromážděným podkladům a navrhnout další podklady.
16. Žalovaný zdůraznil, že primárním zdrojem informací pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, které nese břemeno tvrzení. Žalobce o obavě z pronásledování ze strany věřitelů nic netvrdil a uváděný azylový příběh nemohl žalovaný vyhodnotit jinak než jako důvod ekonomický. Proto se nezabýval možností udělení mezinárodní ochrany dle § 14 a 14a zákona o azylu.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.).
18. Při posuzování věci měl soud na zřeteli také § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 procedurální směrnice¹ zakotvující povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 posledně uvedeného ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/5/EU“.
19. **Žaloba není důvodná.**
20. Krajský soud nejprve uvážil o obecně vznesené námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a obecně konstatuje, že nepřezkoumatelnost spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a proč považuje námitky účastníků řízení za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, či ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 146/2021-26). Nepřezkoumatelné je tedy takové rozhodnutí, které nelze přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, respektive proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovanou judikaturu).
21. Napadené rozhodnutí výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Je z něj patrné, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel a proč shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou.
22. Krajský soud dále shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
23. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, *jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.

24. Jak se podává z citovaného ustanovení, zákon o azylu umožňuje žalovanému zamítnout žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou mimo jiné tehdy, pokud žalobce uvádí pouze ekonomické důvody a současně neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.
25. V přezkoumávané věci byly obě zákonem předpokládané podmínky naplněny. Žalobce jak v rámci údajů k podané žádosti, tak při pohovoru, netvrdil žádné azylově relevantní důvody, pro které by musel opustit svou zemi původu. Indicie žalovaný nemohl nalézt ani ve správním spise (viz informace sdělované žalobcem v řízení o správním vyhoštění). Žalobce naopak konzistentně tvrdil, že se nehodlá navrátit do Vietnamu z čistě ekonomických důvodů. Vietnam opustil za účelem práce; nejprve do Rumunska, poté do České republiky. Platnost pracovního povolení skončila v květnu 2022. V České republice žádá o azyl v úzké časové souvislosti s rozhodnutím o svém správním vyhoštění a proto, aby zde mohl vydělávat peníze a živit svou rodinu ve Vietnamu. Jiné důvody netvrdil.
26. Rozhodovací praxe správních soudů je přitom již dlouhodobě ustálená v závěru, že ekonomické obtíže jistě mohou způsobovat žalobci reálné problémy v řadě oblastí života, nemohou však založit poskytnutí mezinárodní ochrany, a to ani podle § 12 a § 14a zákona o azylu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2007 č. j. 5 Azs 15/2007-79, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 10 Azs 40/2014-23, nebo ze dne 8. 9. 2020 č. j. 8 Azs 85/2020-27).
27. Stejně tak nemůže být azylově relevantním případné zhoršení ekonomické situace po návratu do vlasti původu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, č. j. 4 Azs 68/2019-54).
28. Krajský soud pro úplnost dodává, že ze správního spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že si žalovaný zajistil v posuzovaném případě informaci OAMP ze dne 4. 6. 2024 (Vietnam – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv), která zrcadlí stav v zemi původu žalobce k červnu 2024. Použitými zdroji a podkladem pro zprávu jsou například informace Amnesty International, australská vláda, Agentura EU pro azyl či Ministerstva zahraničních věcí USA. Hodnocení bezpečnostní situace ve Vietnamu provedené žalovaným tak vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, podle kterého *„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“*
29. Žalobce poprvé až v žalobě přichází s tezí, že je v zemi původu pronásledován ze strany soukromých věřitelů, jejichž jednání je státními orgány minimálně tolerováno. Rovněž cituje zcela obecné informace o situaci ve Vietnamu, a to bez bližší souvztažnosti k jeho osobnímu příběhu.
30. Krajský soud jeho námitkám nemůže přisvědčit a shledává je účelovými.

31. Žalobce v průběhu správního řízení disponoval tlumočnickem z jazyka vietnamského. Žádné výhrady k jeho osobě či k tlumočení samotnému žalobce nevznasl. Žalobci žalovaný umožnil se s obsahem spisu seznámit, žalobce žádné doplnění dokazování nenavrl a další skutečnosti ke své žádosti netvrdil. Žalovaný vedl pohovor zcela korektně jak hlediska procesního, tak i obsahového. Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany dal žalobci možnost předložit v úplnosti důvody své žádosti (srovnej přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, sp. zn. 5 Azs 40/2009). Ani skutečnost, že žalobce nedosáhl vysokého vzdělání, nemůže vést soud k závěru o pochybení správního orgánu při vedení pohovoru.
32. Krajský soud dále vyzdvihuje, že dle ustálené judikatury Nejvyššího právního soudu (např. usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38) je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, které je dále doplněno i důkazním břemenem, jež je však již rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Ten je taktéž povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstatat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele. Dle konstantní judikatury zjišťuje správní orgán skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v prvé řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41).
33. Žalobce v nynější věci neposkytl žalovanému žádné indicie k tomu, aby jeho azylový příběh mohl posuzovat z hlediska možných obav z pronásledování ze strany soukromých věřitelů. Žalovaný si řádně obstaral aktuální podklady pro rozhodnutí věci, přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s., při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Judikatura sice dovodila možnost prolomení tohoto pravidla, avšak jen ve výjimečných případech. Důvod pro prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. dále vyplývá z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, podle něhož jsou členské státy EU povinny zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, a to alespoň v řízení o opravném prostředku u soudu prvního stupně. V případě České republiky se uvedené vztahuje na správní soudnictví u krajského soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27). Aplikací čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a jeho konkrétními dopady do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací praxe již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, dovodil, že i za aplikace dotčeného článku procedurální směrnice lze uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Současně zdůraznil, že „*povinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.*“

34. K prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. prostřednictvím čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice může obecně dojít, avšak musí k tomu být relevantní důvod (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu 20. 12. 2023, č. j. 4 Azs 313/2023-29). V nyní projednávané věci ze spisového materiálu či z tvrzení žalobce nevyplývaly žádné skutečnosti, jež by ve smyslu výše uvedeného prolomení pravidla § 75 s. ř. s. vyžadovaly.
35. Obsah a kvalita žaloby přitom předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Krajský soud shledal, že uplatněné žalobní námitky jsou obecného charakteru. Reaguje na ně proto toliko tak, že v napadeném rozhodnutí či v postupu žalovaného předcházejícímu jeho vydání neshledal porušení základních zásad správního řízení vymezených v § 2 až § 8 správního řádu a žalovaný svůj závěr o zjevné nedůvodnosti žádosti zdůvodnil s ohledem na skutkové okolnosti věci zcela dostatečně a přezkoumatelně. Žalovaný též pracoval s aktuálními informacemi o Vietnamu. Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný s ním vedl pohovor a poučil jej o povinnosti uvést pravdivě a úplně všechny skutečnosti nezbytné pro úplné zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí. Doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nežádal.
36. Není ani pravdou, že by žalovaný své rozhodnutí nikterak neindividualizoval. Azylový příběh nabízený žalobcem žalovaný posoudil dostatečným způsobem a ve světle obsahu správního spisu. Za situace, kdy žalobce žádné azylově relevantní důvody netvrdil a ani z uvedených zpráv se nepodává, že by snad žalobci mělo hrozit pronásledování nebo vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a (doplňková ochrana) zákona o azylu, považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí ve věci za dostačující.
37. Co se pak týče námitky neposouzení azylového příběhu z pohledu § 14 zákona o azylu, žalovaný předně postupoval ve věci v souladu s § 16 odst. 4 zákona o azylu: *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b*. V tomto ohledu je přitom stěžejní, že žalobce ve správním řízení tvrdil, že je v České republice za účelem vydělání peněz, přičemž vlast opustil, neboť zde měl dluhy a neměl je z čeho platit. O obavě z pronásledování ve vlasti nebo strachu o život či zdraví žalobce nic netvrdil. Sdělený důvod pro udělení mezinárodní ochrany proto nebylo možné vyhodnotit jinak než jako důvod ekonomický, což žalovaný učinil.
38. Není proto na místě žalovanému vytýkat, že se dostatečně nezabýval možností udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Žalobce netvrdil skutečnosti, jež by vedly k aplikaci zmíněných ustanovení, a proto je přirozené, že se jejich možnou aplikací žalovaný ve svém rozhodnutí nijak zvlášť nezabýval (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 4 Azs 313/2023-29).
39. Za uvedené situace krajský soud uzavírá, že žalovaný správně shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou.

40. Mezinárodní ochrana je specifický institut sloužící jako ochranný štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či ohroženi vážnou újmou, nikoli univerzálním nástrojem pro legalizaci pobytu. Pokud má žalobce zájem setrvat v České republice, žít zde a pracovat, je zapotřebí, aby o to usiloval prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
43. Žalobci soud ustanovil k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupkyni z řad advokátů Mgr. Alici Jeziorskou, jejíž odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupkyni žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) ve výši 3 100 Kč, dle obsahu spisového materiálu, a to za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení) podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu. Dále soud přiznal zástupkyni žalobce paušální náhradu hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem odměna činí s připočtením 21% daně z přidané hodnoty částku 4 114 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. listopadu 2024
JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně